

Christeligit ähre-minne öfwer den fordom ehreborne och gudfruchtige matrona...

Henricius, Andreas Henrici,

1 Ic 1683 Eosandra, Margareta

National Library
of Sweden

Christeligit Ihre Adinne

Öfwer den Fordom
Ehrebörne och Gudhfruchtige Matrona,

Gust: Margareta Hans

Dotter Eofandra,

Den Ehrebörne och Högwälachtade Her Borgmästares i Widsneborg
GABRIELIS KECKONII
Kärälfelige Huusåhra/

Hwilken föddes hjt til Werlden vthi Östergötthland och
Äfbo Prästegård Anno 1643. den 16 Octob. Men nu vthi innewarande
Ähr 1683. den 6. Febr. Kloct an 3. effter ett swäre Barnafänge vthi en
fann Troo på Gudh sin Skapare i en salig Grund affomnade; Och be-
ledsagades samma Ähr den 25 Marcii medh en förnähm och anseentligh
Lyt-Process til sitt Hwiltorum i Widsneborgs Stads Kyrckia/ der til
at förwänra alles wår Trälwares yttersta tillömelse.

Hwilket den salige Matronan til Skyldig Åbrenst/ sampe the i store
Sorg qwarblefne til Tröst/ och alla hafwande Qwinnor til en Påminnelse
om deras swaga Tilstånd/ ensaldige effter Begäran sammansatte
ANDREAS HENRICIUS.

Tryckt i ÅBO af Johan E. Wäl/ Kongl. Acad. Bofkr.

1683

Het floora Syndastraff / som HERREN
Gudh affade /

Het första Hionelagh / då the förgräpne
hade

Sigb moot den högsta Slute / medh
ett oloflige Tag

Til den förbudne Fruchte / kom dem i
floora Dlag /

En effter Dagar så / sen som the wordo slapta /
Medh Effterkommand' all / the bleswo då förcaptå ;

Et sådant Baderwärd / man ett til Sinnes födr
Gudz wredes swära Tyngd som hwarion stånje bödr.

Behom ett ewige Straff / det Gudh dem då affade /

Het timliga der sämpet / the sigb också pålade /

Men aldrumäst för det osälle Qwinnekön

Uplästes en hård Text / den noga märd och rön :

Gudh stelft han sålte Doom : fast mycken Wedermöds

Wil iagh tigh så då tu har oflat och slat föda /

Het skal medh alle Beswär affgå och Sweda floor /

Het tu förnimma lär / men tu på Jorden boor.

Hwad Eva sades då / bör alla södand Qwinnor /

Omgålla hwar för sigb / heel swårt som man besinner /

Medh henne ty tillit' vthaff ett Aplebett /

The fingo den osmal / som widgades så brede /

At alle the nu måst' aff Födyläns Aple smala/
 Thet Eva i sin Tjogh heel hastige förorsaka.
 Eburuwäl the mång' äckstellig: Plågor fleer
 Nogh vnderkastas här som man medh Sgon seet/
 Så öfwer går dem wåde/ allena denne wända/
 At the eee sträckli Qwaal medh ångslan måst' vchstånda.
 Ach offta hån der thet / at mången aff det Röödn
 Käte vthi samma Stund/ en fahrligh Pånaröödn/
 Kan ingen Litsa få/ men tryckes medhta swära
 At hon vchmåchtaet blig/ och fäller morga Tårar/
 Vndslipper ingenstädz/ den Pånan följer medh/
 Tillsätter henne så at hon tröctnar det medh/
 Hon har fuller den Tröst at effier denna Sweda/
 Vlj åter wäl til Modz om hon kan sig vchbreda/
 Veklagar ynckeligh/ at hon förläten är
 Aff Gudh til hwilken hon har stält alle sine Begär;
 Förhanden är des Stund/ men ingen Macht at föda/
 Hon ewinges aff sin Röödh/ des större är den Möda/
 Ty stundom wedersabro/ hon blir sine Fosters Graff/
 Uffomnar hasteligh/ för an man weet der aff/
 Ja om hon än så skönt/ medh Plas förlofat blifwer/
 Så måste hon tillwäl/ der effier sättia Lijwet.
 Thet Byte sorgfult är/ och Hiertat ångse gör/
 När Fostret födes hit/ och Modren straxt dersör
 Får see ett hastige Dödh/ eq längre meer förbjöder/
 Glås nedh off döden Örymm' och moot alle Hopp aflyder.
 Exempel här vppå/ eq gärna wille iogh
 Framdraga/ och! thet fins för Sgon doch i Dagh.
 Såledz tilgångie är/ medh en Gudhfruchtigh Qwinna/
 Förnäm aff Börd och Dugd/ det wlj medh Sorg förnimma/
 Som äre här tilstädz/ medh denna Jordefärd/
 Och stor Medlidan draa/ alle för des hädanfärd;

Erhindre billigt of / den sorgeligh Förändring/
 Som sig begaff i thet / hon skyndad' så sin Wandring.
 Ty til ett helige Stånd / hon kallat warde aff Gudh/
 Förmedelst Ectas Band / der i effier hans Budh/
 Förhöle sig Gudeligh / warde thet vithi begäfwat
 Medh Barn och Luffstrucke / som Gudh stelff hafwer vthläfwat;
 När hon den sista Gång / wälsignat bleff der medh/
 Fast swår giord denne Stund / at hon der näst ofledh.
 Jagh wil medh korta Ord min Mening här framsöra /
 Et wäide vthläta migh / all hennes Sorg omröra /
 Der hon betungat medh / vithi sin största Nödh /
 At thet gale hennes Luff / der aff fick hon sin Dödh.
 Du bedröfligh Gudh! D I Sorgbärand' Dagar!
 Huruledes skal man thet tilfyllest här beklaga!
 Den swära Bördas Lust / medh dessa tidens Fall /
 Tilbringa stor Olust / borttaga Glädie all;
 Den gansta Menn'lio Hopp / blitw måchta hårde behåffat /
 Medh en otägligh Pqn aff mång Anstörer träffat.
 Wil man the lærdas Skriffte och Mening iaa i och /
 The thet naturligh ting / tilskrifwa särdels Machte /
 Och stödia sig widh det the stoora conjunctioner.
 Dem gifwa nogh wedh hand / och sin' opinioner.
 Probable hålla plå / the så eff' alethidh seel /
 Men sin medwärdkan haa / och göra mång' anstalt;
 Så lannas det förwist i desse sista Dagar /
 Så ale begynner platt för Egon wår aftaga;
 Ty har och ders Effect mång Barnsångz Dwinna sporde /
 Ach stike tidender hödr man aff mången Dre:
 Fast det nu så går til / at Gudh dem tåckes sända /
 En sådan sträckligh Nödh / han skal dem icke lända /
 Til Glada och Försång / men Herren wil dem wist /
 Besfrämia så / at thet haa der aff ingen Drift;

Han är den trygga Hielp som Nöden kan affwända/
 Så den är aldrabögst/ gör han der på godh Anda.
 Si har den saligh Moor nu frestat och vthstæde/
 Hwad hennes Kall angick/ der widh sigh så begåde/
 At hon medh Sweda sin sampe Wärd och Jämmer stora/
 Har icke annat mist/ än timligh Sorg förlora.
 Hon hade i slet twång/ den stadige tilflychte/
 Til Gudh siet starcka Wätn/ hälst när platt vthlyct/
 War alla menskers Hielp/ sågh för sigh döden Grynma/
 Des gaff hon sigh tilfredz/ will' honom esj vndrymma/
 Men snare vpmuntra sigh medh en sannskuldigh trost/
 Den hon wist fattat har til Jesum som förlöst
 Har henne och os all/ redbogen och förtager
 Beängstad' hiertans Sorg/ alt til det bästa lager.
 All hennes Böners Röst/ den hon til Gudh vthgöth/
 Framkommo tådeligh/ sampe ymnigh tårars Flödh/
 Som det påkomne Wärd/ så länge alt vthtryct/
 At hennes ögon tröte/ aff sacheligh Sömpn tillyctes.
 Hon har bekommit wist en önskligh Nyåhrs Sländ
 Aff Heronom/ ty det gick som hon hade tänckt;
 Och medh det samma är den goda Moder fromme/
 Kärkommen Nyåhrs Gäst/ til himmelsk Frögd vplommen/
 Hoos Gudh sin Frälsar lär/ den henne emoot togh
 Til the vthwaldas Slaar/ tte hon saligh affdrogh.
 Hwad skal iagh sätta om den Sorg som förorsakae
 No. 3 the qwarblesna är? ty den framlednes Mala
 Bedröswae mycket är vthgiuter mången Tår/
 Ty hans Huus åhra lär är lagd på swarta Båhr.
 Ett han förmodat har / den Affärd så snare gälla/
 At Sländan war så full ty monde han nu falla
 Mång Tårar neer på Kin/ aff ett råte sorgfult Modh/
 Begräuter medh floor Klagh sin Hustru From och Gudh/

Hon war Gudhsfruchtigh Kyst/ aff många härli Dygder/
 Hon älskade sin Mann / hans bästa wäl upbygde/
 Sitt Huushälld medh stor Flit berömligh föreskoth/
 Ty har hon på sin Mull berömligst LoffDro;
 En ständ' Sool hon war/ hwars klarheet mächa prälar
 I husset/ och hele lust giord thet medh sina Strålar;
 Medh henne läknas hon / ty hon gör altydh thet
 Hwad Mannenom är liufft / gör honom aldrig ledt;
 Thes förre Sorgen är / så han i hast upwäknat/
 Behi sin ensligheet/ der han sit bästa saknar/
 Der off förnimmer man hwad för en Kärlet war
 Ofrymtad obemängd hoos detta Ehta Par;
 Ej war den saligh Siäl vthaff the qwinnor Argar/
 Som intet blyas wädh/ olämpa och förarga
 Sin goda fromma Man / tillkynda alle Förreer/
 Och dagligit tortur. the haa ett bättre Beet.
 Hon läknas medh det Huns som stadige monde drypa/
 Tu west ett hwart tu går/ tu måst vhr Husset krypa/
 Gudh nåde wist den Mann / som altydh nappas skal
 Medh sådant bittert Diur / han ledz medh Werlden all;
 När hon medh Wäsend sitt/ caar på i Husset dundra/
 Och swär i hwaris Bråå om tusend och sin hundra/
 Kan ett bestinna sig / men haer sit Rasert
 Alle framgeene sult och fast / ther är ett gode at bli.
 Men den Matronan godh/ hon war aff annat Sinne
 Kärlåten/ Lustigh/ Täck i all Aethäswor sine/
 Medh wänligt Taal och Swar hon wist i Stickeligheet/
 Begå sig medh sin Mann / ja medh all Höfligheet/
 Hon stygdes medh dess styl som plå i Dndstän leswa /
 Winlade på det högst i kärligh Sämio blifwa.
 Ehoos som detta seer/ förlåt min digression,
 Jagh weet ett hvt iagh fick/ ther till den occasion.

Vil iagh än tala meer / Sj då iagh ihogkommer
 The två omvändigh små / och nya vppgångne Blomma /
 The kunna ej förstå / hwart deras Moder lär
 Nu ifrån deras Kydd i stillheet gången är /
 The kloga medh ett Lind hwart monde Morkår gånga?
 Wår Faar bedröfwat är / draar Sorge. Kläder långa?
 Sj Faar och Moderlöds / the blifwa altidh seer /
 Gudh giff Hugnade och Tröst / dem tu och Sorgen geer /
 War dem ett starkt Dufstånd / der jämpt en trofast Fader /
 Vpphålt den spåda Hoop / gör them omsider glade /
 Då the ale vthförge haa / och sina Barna Tidh
 Til mogen Alder bracht / war dem då From och Blidh!
 Serare effter dimbogh Dag / ja effter Sorge Tyder
 Dem en behagligh Lust / förmodeligh tillfrjder.
 Sidst biudes nu valet, Ehr alla til ett Sluth /
 Aff den afledne här / men hon fahr sådan vth:
 Fahr wål min lära Mann / fahr wål mine Arfwingar /
 I öfwer min Affgång / må Ehr medh Sorg ej tvingar
 I såän en migh til Ehr / medh eder Klage. Låth /
 Men ehr skal iagh såå dñt / dñt iagh har för ehr gåde /
 Til himmelft Frögde. Saal / der effter iagh har långta /
 Får see min Frälserman / migh ångtar ej den trångea.
 I min Förwanter all / I fahren också wål /
 Iagh är ett meera nu / den yste werldzens Tråål /
 Gudh hafwer migh bestårde / en oförgångligh Trona /
 Den i och skolen såå / om I bli fast i Trona.
 I goda Mödrar all / medh hwilka iagh omgicf /
 I wänligheet / aff ehr afhållen war / iagh fick
 Ej längre niata här det werldzliga Omgånge /
 I jägen ju min Nödh / at iagh aff Barnasjängen
 Wars hån på dödas Bedd / der iagh nu ligger swepe
 Alt in til Domedogh / Ehr säger iagh valce.

Gå gack Tu saligh Släl/ gack nu vthi din Rattmät
Blif der et Ögnableck/ (vi giörom och det samma/
Iä vår stund kommen är) at werlden ända tar/
Och Herren kommer medh orolig Engla Skar/
Til at vpväcka dem som sofwa vthi Griffter/
Och dem Gudfruchtigom sin Himmels Deel vthskiffet;
Sij thetta skeer då wist när Jesus til sin Dom
Lär komma/ biddom wi: Ach Jesu Jesu kom!

